האות הקשה

יחד עם אלנקה ומישקה שיחקנו בחצר כשבאה משאית. ועל המשאית היה אשוח. רצנו אחרי המשאית. היא הגיעה לפני הבית, עצרה והנהג עם עוזרו התחילו להוריד את האשוח.
הם צעקו זה על זה "יותר חזק! תזיז אותו! לימין! לשמאל! תוריד על הארץ! בזהירות כי תשבור צמרת!"
כשגמרו אמר הנהג "עכשיו צריך לקשט את האשוח" והלך.
ואנחנו נשארנו ליד האשוח.
הוא נח כך, גדול, בעל ענפים, הריח יפה בריח של כפור ואנחנו עמדנו כמו טיפשים וחייכנו. אחר כך אלנקה הצביעה על ענף אחד ואמרה "ראו וכאן תלוי אפטרובל!"
"אפטרובל"! הרי אמרה לא נכון! ואנו עם מישקה התחלנו לצחוק. צחקנו שנינו ביחד, ואחר כך מישקה התחיל לצחוק יותר חזק כדי לגבור על הצחוק שלי.

ואני הגברתי קול, כדי שלא יחשוב כי אני חלש.
מישקה החזיק ידיים על הבטן, כאילו כואב לו מאוד

וקרא "אוי, אמות מצחוק! אפטרובל!"
ואני אחריו, כמובן "הילדה בת חמש ואומרת 'אפטרובל.. הה-הה-הה!"
אחר כך מישקה כאילו התעלף וצעק "אוי, חלש לי! אפטרובל..."

ואני התחלתי לשהק "הק!.. אפטרובל.. הק! הק! אמות מצחוק! הק!"
לקחתי חופן שלג והתחלתי למרוח לי אתו את המצח, כאילו אני יוצא מדעתי. צעקתי "היא בת חמש, בקרוב תתחתן! ואומרת 'אפטרובל'!"
אלנקה עקמה את פניה, השפה התחתונה שלה הגיעה עד האוזן.
"אמרתי נכון! אלא ששן נפלה לי ולכן זה שורק. אני רוצה לומר 'אפטרובל' ויוצא לי 'אפטרובל'."
מישקה אמר "ראו אותה! שן אצלה נפלה! לי נפלו שלוש ואחת עוד מתנדנדת ובכל זאת אני מדבר כראוי! שמעו - 'אשטרובל'! נו? נכון, אשטרובל! אצלי זה נשמע בלי בעיות 'אש-טרו-בל'. אני יכול גם לשיר כך!"
"אשטרובל קטן
תלוי על אשוח.."
ואז התחילה אלנקה לצעוק. ויותר חזק משנינו "לא נכון! הנה! אתה אומר אשטרובל וצריך אפטרובל!
ומישקה "הרי לא צריך לומר אפטרובל אלא אשטרובל" והתחילו לריב. כל הזמן נשמע

"אשטרובל!" – "אפטרובל!" – "אשטרובל!"
הסתכלתי עליהם וצחקתי כל כך עד שנעשיתי רעב.
הלכתי הביתה וכל הזמן חשבתי – למה הם רבים והרי שניהם טועים? הרי זה בסך הכל מילה פשוטה. נעמדתי ואמרתי בבירור "לא אפטרובל! לא אשטרובל! רק ברור ומובן אטטרובל!"
וזה הכל.